

Szirmai Panni

DZSUNGEL

WORLD PRESS PHOTO

2025-10-20 | PRÓZA, WORLD PRESS PHOTO

Minden este úgy vártam, mintha az esküvőre készülnék. Jose estig melózott az autószerelő műhelyben, aztán eljött értem. Tizenöt évesen olyan egyszerűnek tűnik minden. Anyám persze, mondogatta az okosságokat. Nem kell az elsőnél leparkolni. De nem hittem neki. José virágot hozott a tizenhatodik születésnapomra, vörös rózsacsokrot. Addig én ilyet soha nem kaptam, olyan volt, mint a filmekben. Aztán

hónapokig vártam az eljegyzést, ezerféleképpen elképzeltem, ahogy elvisz a dombtetőre a kilátóba, és egy fagyitölcsérből előhúzza a gyűrűt. Vagy elvisz a városba vacsorázni, és a szalvéta alól elővarázsolja a kis bordó bársonydobozkát...

Ehelyett véletlenül terhes lettem. Hogy boldogulok egy kisbabával? És ő sem örült. Ordibált, hogy elcsesztem az egészet. Ezután szó nélkül eltűnt. Azt hittem, sosem jön vissza. Anyám sutyorgott a fülemben, tönkreteszed az életedet, ilyen fiúnak szülni... Hetekig böngtem, enni se tudtam, csak hánytam. Mire Jose előkerült már eldöntöttem, hogy megtartom. Nem neki, magamnak.

Egy ideig úgy tűnt, minden jóra fordul. Ahogy nőtt a hasam, Jose is lelkesebb lett, várta a fiát, akivel majd lehet crossmotorozni. És ha lány lesz? Ez eszébe se jutott. Első szerelemből fiú születik, ezt mondta neki a nagymamája.

örökös kialvatlanság

Féltem a szüléstől, anyám történetei sem segítettek. Túl részletesen mesélte el mind a négy szülését, mind borzalmas volt neki. A napokig tartó vajúdás, a vágás, a sírás, a tej, az örökös kialvatlanság. De értetek megérte! Mindig ezt mondja. Talán én is ezt mondom majd a gyerekeimnek?

Amikor megindult a szülés, Josét nem tudtam elérni. Apámék vittek be a városi kórházba a platós kisteherautóval, amivel a boltba szállítják az árút. Végül is nem volt olyan szörnyű az egész. Jobb híján anyám kezét szorítottam. Meglepődtem, hogy mégis kislány!

Pár nap után hazajöttünk a kórházból, José nem keresett. Csorgott a tej a mellemből, az öcsém meg a húgom röhögtek, hogy tejcsárda vagyok, a nővérem azt mondta, örüljek hogy legalább tej van.

Enyerlis Sofia Colina négyhónapos volt, amikor az apja először látta. Azt mondta, kapott egy komoly melót, és el kellett utaznia. Nem hittem neki, de örültem, hogy itt van. Néha meglátogatott minket, néha hozott egy csomag pelenkát vagy egy

plüssjátékot. De soha nem ígért semmit. Anyuék is belenyugodtak, hogy nem lesz eljegyzés, de legalább itt van Enyerlis Sofia Colina. Úgy terveztem, ha nagyobb lesz, megpróbálok elhelyezkedni a környéken.

Arra végképp senki nem számított, hogy megint teherbe esem. Ritkán járt fel hozzánk José, csak egyszer aludt ott, akkor még egy szál virágot is hozott, meg egy plüssbicát a gyerekeknek. Tetszett neki a tejcsárda mellem. Hajnalban már ott se volt. Utána meg is bántam, hogy ottmaradt éjszakára. Nem kell ez így nekem! Ez nem család. Anyu utánakérdezett a klinikán dolgozó barátnőjénél, de szóba se jöhetett, hogy elcsináltathatnám. Nekünk erre nem futja, kislányom. A nővérednek is négy gyereke van, majd megoldjuk valahogy. De a nővéremet legalább elvette az a bringás futár.

Egy hónapja indultunk útnak, a támadás után. Július elején egy éjszaka dörömbölésre ébredtünk. Anyuék földszinti boltját kirabolták a fegyveresek. Mindent összetörtek, amit nem vittek el. Apámat úgy hátba vágta, amiért védekezni próbált, hogy nem tudott felegyenesedni. Anyám sikoltozott, nehogy felmenjenek az emeletre, ahol mi aludtunk. Megijedtem, hogy hozzám is eljutnak, nem akartam, hogy a gyerekek lássák, ahogy megölnék. Aztán elmentek, de nem tudtam megnyugodni. Hajnalban bedobáltam egy hátizsákba pár pelenkát Eduanyerlis Saray Colinának, pár ruhát és az összes tartalék pénzemet. Anyut lekötötte a bolt, a károk, a nővéremék kórházba vitték Apát. Nem akartam, hogy miattam is aggódjanak.

Késő este magamra kötöttem a kisebbet, kézen fogtam a nagyobbat, és kiléptem otthonról. Hallottam a szomszédoktól, hogy többen ismerik ezt az utat a dzsungelen keresztül. Aznap éjjel indult egy nagyobb csoport. Sokan vannak kisgyerekekkel, nem leszek egyedül. Nincs mit gondolkozni ezen. Nem várhatok tovább Josera, a saját lábamra kell állnom. Talán máshol sikerül. Ha a gyerekeknek jobb lesz, már megérte. És hárommal kevesebb éhes szájat kell etetni a szüleimnek. Meg fognak érteni egyszer.

kép | Federico Ríos: A kétségbeesett remény útjai

A projekt a Darién-szoroson átkelő migránsok veszélyes útját dokumentálja. A Darién-szoros 100 kilométer hosszú, sűrű dzsungel, amely Kolumbiát és Panamát köti össze. 2021 óta több mint egymillió ember merészkedett erre az útvonalra. Különböző nemzetiségűek – a tálib uralom elől menekülő afgánok, a gazdasági összeomlás elől menekülő venezuelaiak, az autoriter rendszer elől menekülő kínaiak és sokan mások –, akiket a jobb élet reménye hajt. Történeteik tele vannak veszélyekkel: veszedelmes folyók, kegyetlen terep, valamint az erőszak és a

kizsákmányolás állandó fenyegetése. Sokan soha nem jutnak el a céljukhoz. Azok, akiknek sikerül, egy másik, nehéz utazás elején találják magukat, amely Közép-Amerikán és Mexikón át az Egyesült Államokba vezet.

Yineska Andreina Colina (18) két lányával, Enyerlis Sofia Colinával (2) és Eduanyerlis Saray Colinával (9 hónapos) ül. Mire Capurganába értek, Yineskának elfogyott a pénze, és fogalma sem volt, hogyan fizesse az út költségeit a dzsungelben. Capurganá, Kolumbia, 2023. július 30.